

เทศน์เช้า วันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๖๘

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม วันนี้วันพระ วันพระ วันโกน เราชาวพุทธเราแสวงหาบุญกุศลใส่หัวใจของตน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้กับบริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาแล้วมนุษย์มีทั่วโลก นับถือลัทธิศาสนาต่างๆ มากมายมหาศาล นั่นความเชื่อของเขาไง เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราภูมิใจในพระพุทธศาสนา แล้วพระพุทธศาสนาเอาไว้รอด เอาไว้โชว์ เอาไว้เป็นสินค้า เอาไว้ขายฝรั่ง

แต่เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พ่อแม่ฝากไว้เลยนะ ครูบาอาจารย์หลายๆ องค์มากเลย พ่อแม่บอกว่า “ลูกบวชให้แม่นะ ลูกบวชให้แม่นะ” เพราะความเชื่อ ความเชื่อของมนุษย์ไง ชาวพุทธเราเข้าขึ้นมาทำบุญตักบาตร ทำบุญตักบาตรด้วยความเชื่อของเขาว่าเกิดในภพหน้าชาติหน้าเราจะได้มีอยู่มีกินของเรา เราจะได้ไม่ทุกข์ไม่ยากอย่างนี้

เพราะความเชื่อของเรา เห็นไหม เราชวนชวายสิ่งใดมา ชวนชวายมาเพื่อความมีศรัทธามีความเชื่อในพระพุทธศาสนา ทำบุญตักบาตรแล้วเป็นบุญเป็นกุศล หัวใจชุ่มชื่น มีความสุข ความสงบในหัวใจของตน ทำหน้าที่การงานของตนด้วยความเป็นมนุษย์ไง มนุษย์เกิดมา บริษัท ๔ ไง อุบาสก อุบาสิกาไป ปรารถนาบุญกุศล ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาเป็นเครื่องชี้นำชีวิตนี้ไง

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไป พระอานนท์เป็นพระใสดาบ้นนะ

“ดวงตาของโลกดับแล้ว ดวงตาของโลก”

อบรมบ่มเพาะใจ เพราะพระโสดาบัน พระโสดาบันก็พาดกระแแล้ว ธรรมเข้าถึงหัวใจ ของตน ภวาสวะ ภวัง กระแๆ นั่นคือหัวใจมันมีคุณธรรมในใจอันนั้นใจ ยังขวนขวาย ยังมีการ กระทำ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะบรินิพพาน ยังคร่ำครวญร้องไห้ เป็นทุกข์เป็นยาก

ไ้เราอุบาสก อุบาสิกาใจ เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ถ้าเกิดมาเป็น มนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ถ้าบวชเป็นพระ บวชเป็นพระก็เป็นสมมุติสงฆ์ ศึกษาธรรมะ มากก็เป็นปริยัติทั้งนั้น ความเป็นปริยัติขึ้นมา ศึกษาเล่าเรียนมาเป็นความรู้ ความรู้เป็นภาคปริยัติ เวลาภาคปฏิบัติมันเป็นเรื่องหนึ่งเลย

เพราะภาคปฏิบัติ เห็นไหม พระอนันท์พาดกระแ หัวใจพาดกระแ อยู่ในโธมะ มัน ขวนขวายดำรงชีวิตในโธมะนะ แล้วเจอฉลาม เจอแต่สัตว์ร้ายทั้งนั้นนะ ถ้าฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เข้าถึงฝั่ง พาดกระแ หัวใจของตนไ้ มันรักษาหัวใจของตนได้ไ้ ขนาดรักษาหัวใจของตนได้ แต่กิเลสอย่างกลาง อย่างละเอียดอีกมากมายมหาศาล มันทุกข์มันยากขนาดไหน

เพราะปฏิบัติไม่เป็นก็เรื่องหนึ่งนะ เวลาวงกรรมฐาน วงกรรมฐานเขาเรียกภาวนาเป็น ภาวนาเป็น ถ้ามันพาดกระแขึ้นมามันเห็นภัย ไ้โฮ! ขนาดว่าเริ่มต้นมันยังทุกข์ยากขนาดนี้ แล้วข้างบนขึ้นไปเป็นอย่างไร

แต่ถ้ากิเลสไ้

หลงตาทำนพูด เวลาออกประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ไ้โฮ! มันคงยากแต่คร่าวเริ่มต้นนี้ แหละ พอเดี่ยวไปแล้วมันจะสบายขึ้นเรื่อยๆ ท่านบอกว่ามันไม่เห็นสบายเลย เพราะมันยังหัวปั่น เข้าไปใหญ่ หัวปั่นเพราะอะไร เพราะกิเลสอย่างละเอียด ละเอียด ละเอียด มันหลอกลี้กลับ ชับซ้อนมากกว่าไ้

ถ้าลี้กลับซับซ้อนมากกว่า เวลาฝึกหัดปฏิบัติไปแล้ว ถ้าคนมีอำนาจวาสนานะ มีครูบา อาจารย์คอยชี้แนะ คอยประคองไปนะ มันเป็นสติ มหาสติ สติอัตโนมัตติ มันเป็นปัญญา มหา ปัญญา ปัญญามันยิ่งใหญ ปัญญามันแหลมคม ปัญญามันแก่กล้า ปัญญามันซุดคู้ยค้นคว้า ความซู้ยของตน ความซู้ยของตน ความซู้ยของตน ละซู้ย ทำดี

ไฉนมันละดี ทำชั่ว ละดี ทำชั่ว เพราะเกิดมามีพุทธะ สิ่งมีชีวิตมีจิต พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มันโยนทิ้งไปไฉ่ อยากดั่ง อยากใหญ่ อยากมีอำนาจวาสนา อยากจะครองโลก อยากจะสอนชาวบ้าน อยากจะสอนคนอื่นไฉ่

พระอานนท์ยังคร่ำครวญร้องไห้ กว่า การประพฤติปฏิบัติมันแสนทุกข์แสนยากขนาดไหน แล้วประชาชนเขาอยู่ทางโลก เห็นใหม่ ทางคับแคบ จะสอนเขาให้บรรลุนิพพาน ตัวเองละดี ละชั่ว วัตรปฏิบัติ ละความเป็นพุทธะ ละไปเอาความชั่ว อยากยิ่งใหญ่อีก อยากให้เขาศรัทธา อยากให้เขาเชื่อถือ หิวแสงไฉ่ อยากได้แสง

บ้า

มันบ้าเพราะอะไร

เอ็งดูแสงสิ พระอาทิตย์ขึ้นเดี๋ยวมันก็ตกแล้ว เออ! กูไม่ไปบ้ากับมันหรอก มันขึ้นแล้วมันก็ตก มันขึ้นแล้วมันก็ตก แล้วไปไขว่คว้ากับสิ่งบ้าบอคอกแตก

สติ เท่าทันความรู้สึก คอตกเลยนะ ทำไมกูชั่วได้ขนาดนี้ ทำไมกูชั่วได้ขนาดนี้ ทำไมกูไม่เท่าทันกิเลสในใจของกู ทำไมกูปล่อยปละละเลยได้ขนาดนี้ ทำไมกูบ้าบอคอกแตกไปถึงไหนไฉ่ นี้ไฉ่ ถ้ามีสติสัมปชัญญะคอตกเลยนะ แต่มันจะรู้เท่าได้เมื่อไหร่ รู้เท่าได้อย่างไร

ครูบาอาจารย์นี้สำคัญ เห็นใหม่ ซึ้งๆ หน่านะ เวลาพูดสิ่งใดไป เวลาหลวงปู่มันท่านทำสิ่งใดไปแล้วท่านตีวัฏระทบคราด

หลวงตาเล่าให้ฟัง “เรานี้เป็นเขียง” ตัวท่านเองผิดทำยวัต หัววัด “มหาผิด มหาผิด”

มหาผิดอะไร มหาไม่ได้ทำอะไรเลย

“มหาผิด มหาผิด”

เพราะถ้าไปเจาะจงมันต่อต้าน กิเลสมันร้ายนัก กิเลสในใจของคนร้ายนัก แล้วคนคนนั้นชั่วซ้ำนัก ไม่รู้เท่าทันกิเลสไฉ่ ความดี ความดีมันละทิ้ง มันจะไปเอาความชั่ว

แต่พระพุทธศาสนาสอนให้ละชั่ว ทำดี ละชั่ว ทำดี

เราเกิดเป็นมนุษย์ไง พระพุทธศาสนาเอาไว้อวดกัน เอาไว้โชว์กัน เอาไว้เป็นสินค้า แต่ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นเก็บเด็กผสมน้อย สิ่งใดที่มันล้นฝั่ง ไม่ทำ

สิ่งใดไง สิทธิเสรีภาพมันของตนนะ แต่เวลาเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มนุษย์เป็นสัตว์สังคมๆ ไง เวลาภัยสาธารณะไง ความเป็นภัยสาธารณะ คือข้อวัตรปฏิบัติ คือ ของสาธารณะ คือของส่วนรวม ถ้ามันยังเลวร้าย เราไม่มีความปลอดภัยนะ

ในถนนหนทาง ในชีวิตเรา ในบ้านเรือนของเรา ภัยสาธารณะไง แต่ภัยส่วนตัวของเรา เจ็บไข้ได้ป่วย เวลาทุกข์เวลายากขึ้นมา สิทธิส่วนบุคคลนั้นเรื่องหนึ่งนะ แต่ภัยสาธารณะ สิ่งที่เป็นสาธารณะที่ปลอดภัยมันยังวางใจไม่ได้ไง เพราะมันมีไอ้ชั่ว มันมาหาที่เชื่อถือเหยื่อ เขาถึงว่ามันเป็นที่ปลอดภัย ไอ้พวกชั่ว ละดี เอาชั่ว เพราะสาธารณะเขาทำให้เป็นความดี

ธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมะเป็นธรรมชาติ ถ้าธรรมชาติแล้วมันอุดมสมบูรณ์ เห็นไหม เราภูมิใจนะ เราเกิดในเส้นศูนย์สูตรไง เป็นแหล่งผลิตอาหาร เป็นแหล่งผลิตอาหารส่งออกทั่วโลก จะเป็นครัวของโลก เราเกิดมาในที่อุดมสมบูรณ์ไง สุวรรณภูมิๆ ไง เพราะเกิดด้วยบุญด้วยกุศลไง แต่หัวใจของเราละ มันทุกข์มันยาก มันลำบากลำบาก กิเลสตัณหาความทะยานอยากมันบีบมันคั้น นี่เกิดเป็นมนุษย์ไง สิ่งที่ว่า ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา สมมุติ สมมุติทั้งนั้นนะ

เราเป็นอุบาสก เราศรัทธาเราก็บวชพระได้ บวชพระก็เป็นสมมุติสงฆ์ไง แล้วบวชแล้วมันมีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหนละ

ถ้ามีอำนาจวาสนานะ จะลงในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่เหยียบหัว พระพุทธเจ้า ไม่เหยียบข้อวัตร ไม่เหยียบธรรมวินัย ไม่เหยียบ ไม่เหยียบ ไม่เหยียบ อันนี้เป็น ศาสดาๆ เชิดชูส่งเสริม แล้วฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นความจริง ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา มันจะก้มลงกราบแล้วกราบแล้ว

นี่ไง พระสารีบุตรไปฟังเทศน์พระอัสสชิเป็นพระโสดาบันไง ไปอยู่ที่ไหนได้ข่าวว่า พระอัสสชิไปเผยแผ่ธรรมทางไหน เวลานอนจะหันศีรษะไปทางนั้นนะ จนพวกพระด้วยกัน เพราะอะไร เพราะพวกพราหมณ์เขาถือทิศไง เขายังติดลัทธิเก่าเขา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไม่ใช่ นี่เป็นความกตัญญูกตเวทีของเขา เวลาสิ่งที่เป็นบุญเป็นกุศล คนที่หัวใจที่เป็นธรรมๆ มันทั้งเคารพ มันทั้งบูชา แม้แต่สถานที่มันยังเคารพบูชา

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น โอ้โฮ! มันเคารพบูชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขนาดไหน แต่มันเคารพด้วยหัวใจใจ พุทธกรรมทำคุณงามความดีทั้งนั้นใจ

ไฉนก็เลสในใจมันก็ท่วมท้น สิ่งที่เป็นกติกามันก็ก้าวล่วง แล้วก็บอกมันเคารพ

ภัยตัวเองก็ไม่รู้ ภัยสาธารณะก็ไม่รู้จัก

รัฐธรรมนุญ กฎหมายคุ้มครองไม่ให้ประชาชนโดนล้างกระเป๋ โดนหลอกโดนลวง แต่มันก็มีการปล้น มีการทำลายกันทั้งนั้นนะ เพราะด้วยต้นเหตุความทะยานอยาก

นี่ใจ เราเป็นนักรบ นักรบเป็นผู้ปฏิบัติใจ ภัยสาธารณะใจ เขาปฏิบัติเพื่อความอบอุ่น เขตอภัยทาน เขาไปวัดไปวาแล้วเขาจะมีความปลอดภัย

ที่ไหนมีศรัทธา ที่นั่นมีเหยื่อ

ศรัทธาๆ นั่นละดีนัก มันจะเป็นเหยื่อ เหยื่อเพราะไม่มีสติปัญญาไง ถ้ามีสติปัญญา มันจะเป็นเหยื่อตรงไหน พระก็อยู่ส่วนพระ โยมก็อยู่ส่วนโยม พระก็ทำหน้าที่นักรบสติ เติบจงกรม นั่งสมาธิให้ดูสิ เออ! ทำคุณงามความดีให้เห็นสิ

โยมก็อยู่ส่วนโยม โยมก็มาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาละ ขอบเขตของเราใจ เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติใจ ศีลมันไม่พอ มันกะล่อน มันปลิ้นปล้อน มันโกหกอย่างนั้นมันจะเป็นศีลตรงไหน

ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๒๒๗

ไฉ่เราศีล ๒๒๗ นะ นักรบ ศีล ศีล ๒๒๗ มันเหลือแต่ศูนย์นะ มันมีศีลตรงไหน

ถ้ามีศีลมันจะก้าวล่วงได้อย่างไร แล้วถ้ามันไม่ก้าวล่วงมันก็เคารพบูชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ ถ้ามันก้าวล่วงมันก็เหยียบย่ำทำลายใจ แล้วว่ามีธรรม ธรรมอะไรนั้นนะ

ท.ทหาร สระอำ ไว้ทำมาหากินไง แต่เราแสวงหา ธ.ธง ร.เรื่อ ร.เรื่อ ม.ม้า “ธรรมะ” เราไม่ใช่ทำมาหากิน หาแสง เราธรรมะประพฤติปฏิบัติ ทำไม่ชั่วได้ขนาดนี้ นั่งสมาธิก็ได้ ผีกัด ปัญญา ปัญญาไม่เห็นเกิด

แล้วปัญญาที่มันเกิดนี่มันเรื่องไรสาระมาก คีล สมาธิ ปัญญา ปัญญาในพระพุทธศาสนา คือภาวนามยปัญญา ถ้าเกิดภาวนามยปัญญามันเท่าทันกิเลสนะ ใ้โฮ! มันเห็นคุณค่านะ เห็นคุณค่าของการเกิดเป็นมนุษย์นะ

มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐ เทวดา อินทร์ พรหมนะ ยังบอกเลยนะ มนุษย์มีโอกาสมาก เพราะมีร่างกายคอยบีบคั้น ร่างกายมันต้องการอาหารทุกชนิด ปัจจัย ๔ ขาดนะ ทุกข์ยาก หิว กระจาย เจียนตาย นั่นแหละคือธรรม

ธรรมคืออะไร

คือเตือนใจ เตือนให้เราแสวงหา ยังมีหัวใจที่พญามารมันครอบงำอยู่

เทวดา อินทร์ พรหมเขาทิพย์สมบัติ เขามีแต่ความรู้สึกรู้สึก มีแต่ความเป็นทิพย์ เขาไม่มีธาตุ ๔ คอยบีบคั้น เทวดาอีกฉามนุษย์อย่างนี้

แต่เวลาเทวดานะ บอกว่าไม่อยากเข้าใกล้มนุษย์ มนุษย์ลองดมตัวเองสิ ความมนุษย์ความมาก ไม่อยากเข้าใกล้เลย

แล้วเวลาหลวงปู่มันท่านเทศน์ว่าการเทวดานะ ท่านบอกว่าสอนง่าย ๆ เพราะอะไร เพราะมันไม่ปิดพลิวใจ มันไม่มีกะล่อนใจ มันกะล่อนไม่ได้เพราะมันซื่อตรงใจ ซื่อตรงหมายความว่าภพชาติเขาเป็นอย่างนั้น

ไ้มนุษย์นี้ ใ้โฮ! ร้ายกาจนัก พุดธรรมะแจ้ว ๆ เลย ฝรั่งมันงงนะ เข้าตักบาตร กลางวัน กินเหล้า ตกเย็นมันตีไก่ มันเล่นการพนัน ฝรั่งมันเจอชาวพุทธมันงงเลย

แต่ถ้ามันซื่อสัตย์มันสุจริตนะ มันไม่ทำ ไม่ทำเพราะอะไร มันเศร้าใจในตัวเอง เศร้าใจมากนะ คนมีสติมีปัญญานะ ถ้ามันเข้าถึงศีลถึงธรรมนะ มันจะสังเวช มันสังเวชถึงว่าทำไมเมื่อก่อนมันคิดอย่างนั้นนะ

คิดอย่างนั้นจริงๆ แล้วคิดแบบดูถูกด้วยนะ

หลายๆ คนดูถูกให้พวกมีศีลมีธรรม โธ่! ชีวิตจิตชีวิต ไม้รู้จักรสชาติ เวลาตัวเองเข้าถึงศีลถึงธรรมนะ เศร้าเลยนะ ทำไมเมื่อก่อนคิดอย่างนั้น

หลายๆ คนไปสารภาพกับหลวงตา เมื่อก่อนเขาชวนแล้ว ชวนแล้ว แต่โกรธแค้นเขา คิดว่าเหมือนกับว่าเป็นการดูถูกเหยียดหยามเลยนะว่า จะชวนเราไปวัด ไปเป็นคนโง่ เป็นคนล้า หลัง เป็นคนไม่เท่าทันสังคม แต่พอตัวเองมาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา โอ้โฮ! โทษตัวเองนะ ทำไมมันคิดได้ขนาดนั้น ทำไมมันคิดได้ขนาดนั้น เวลาคิดได้แล้วนะ

แต่ถ้าคิดไม่ได้นะ โอ้โฮ! มันอาฆาตมาดร้าย มันจะทำร้ายเขา ทำร้ายเขาเพราะถือว่าเป็นการเหยียดหยาม ชวนไปวัด ชวนไปวัดนี่แหละถือว่าเป็นการเหยียดหยาม ชวนไปเป็นคนโง่ ชวนไปเป็นคนไม่มีสติปัญญา แต่เขาคิดได้ขึ้นมา เวลาเขาคิดได้ขึ้นมาเองเขาบอกทำไมคิดได้ขนาดนั้น ถ้ามันคิดได้ แต่ถ้ามันคิดไม่ได้มันก็อยู่กับความโง่เขลาอยู่อย่างนั้นแหละ นี่ถ้าอยู่กับความโง่เขลา

วันพระไง ถ้าวันพระๆ วันพระที่เป็นผู้ประเสริฐไง ถ้ามันประเสริฐกับตัวมันเอง สิ่งใดที่เกิดขึ้น สิ่งการกระทำนั้นเพราะหัวใจของคนมันแตกต่างกันหลากหลาย พันธุกรรมของจิตๆ ใจ มีการกระทำ มันกระทำแล้วมันหยาบเข้าสามัญ แล้วมันไม่รู้ตัว มันคิดว่ามันยิ่งใหญ่ คิดว่าคิดถูกใจ แต่คนที่เขาเป็นธรรมๆ เขาสังเวช สังเวช สังเวช สังเวชมากนะ

นี่ไง เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านสอนใจ ใจที่ทำชั่วๆ มันทำแล้วมันคิดว่ามันได้ ใจคนที่ทำดีๆ มันสังเวช แล้วสังเวชแล้วมันที่ว่าครูบาอาจารย์ที่เป็นหลักๆ มันสะท้อนของคนที่ทำดีไปคนทำดีๆ เขาอยู่ในกติกา เขาอยู่ในกติกา เขาอยู่ในข้อวัตรปฏิบัติ เขาเห็นแล้ว ทำไมกุทำเกือบตาย อยู่นอกกติกา ใจพวกที่ทำชั่วๆ ทำไมมันทำได้ แล้วมันทำได้แล้ว มันทำแล้วทำไมครูบาอาจารย์ไม่ตัดหัวมัน ไม่ตัดหัวมัน

เพราะว่าครูบาอาจารย์ท่านเป็นธรรมๆ ท่านรู้ท่านเห็นทั้งนั้นนะ เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านปกป้อง ท่านปกป้องคนที่ทำถูกต้องชอบธรรมด้วย คนที่ทำถูกต้องชอบธรรมเขาอยู่ในกติกาสีทิสสวนตนก็ดูแลของสีทิสสวนตน ความปลอดภัยสาธารณะไง ข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมาเขาก็ดูแล

ของเขา เขาไม่ให้มีใครมาเจาะมาไซ มาทำลายมันไง แล้วมาทำลายมัน ผู้ที่ทำดีเขาอึดอัด เขา
ขัดข้อง เขารู้ใหม่

ผู้ที่ทำถูกต้องชอบธรรม เหมือนเราขับรถไปตามกฎจราจรหมดเลย ใช้น้ำมันปาดซ้ายปาด
ขวาๆ แล้วใช้คนปาดซ้ายปาดขวามันถูกหรือมันผิดล่ะ แล้วใช้คนที่ขับรถตามจราจรมันถูกหรือ
มันผิดล่ะ นี่ไง เวลาครูบาอาจารย์ท่านอึดอัดขัดข้องก็นี่ไง ฉะนั้น ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ นะ
ท่านถึงรักษาปกป้องสิ่งที่ดีงามไว้ ใ้ที่ปาดหน้าๆ ตัดคอมัน

ถ้าเป็นวันพระ ถ้ามันพัฒนาขึ้นมันจะรู้ ใ้ของนี้มันหยาบมากนะ มันเป็นของเริ่มต้นนะ
ศีลคือรั้วรอบขอบชิด นี่คือรั้วรอบขอบชิดเป็นกติกาเท่านั้นเอง ยังไม่เข้าสู่ธรรมอะไรเลย แม้แต่รั้ว
รอบขอบชิดมันยังล้มระเนระนาดแล้ว แล้วจะเข้าสู่บ้านสู่เรือนสู่ความสุขได้อย่างไร

นี่ไง วันพระๆ ไร สัมมาสมาธิคือปกติสุข สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ถ้าจิตสงบแล้วถ้า
มันมีกำลังขึ้นมา ถ้าเป็นสัมมาสมาธิมันจะยกขึ้นสู่วิปัสสนา ถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนาได้เกิด
ภาวนามยปัญญาเน ใ้ที่ได้แย้งกันนี่จบหมดเลย เพราะมันอยู่ข้างนอกนุ่น

เราฝึกหัดปฏิบัติก็หาหัวใจของตน หาพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ถ้ามันเห็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้
เบิกบาน

ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานเกิดมาจากไหน

เกิดมาจากข้อวัตรปฏิบัติ เกิดมาจากศีล เกิดมาจากการรักษา

ถ้าอีรุงตุงนัง อีลู่ยจุกแจกอย่างนี้ มันจะสงบสุขได้อย่างไร ถ้ามันสงบสุขไม่ได้มันจะเป็น
สมาธิได้อย่างไร

ทบทวนดูนะว่ามันเป็นสมาธิไม่เป็นสมาธิ อย่าว่าแต่เป็นธรรมะเลย ถ้าเป็นธรรมะมันเป็น
อีกเรื่องหนึ่งเลยนะ มันเกิดภาวนามยปัญญา เพราะภาวนามยปัญญามันเกิดศีล สมาธิ แล้วมัน
ถึงเกิดปัญญา แล้วเกิดปัญญามันก็รักษาใจ

เหมือนเงินเหมือนทอง แสงหาได้มากน้อยขนาดไหน แสงหามาได้ถูกต้องชอบธรรม ขนาดไหน เสียภาษีหรือเปล่า ป.ป.ง. มันตรวจสอบนะ ได้มาทุศีลหรือได้มาธรรมาภิบาล ได้มา ถูกต้องหรือได้มาผิด

ถ้านักปฏิบัติเขาพิจารณาของเขานะ เพราะอะไร เพราะเราแสวงหาความถูกต้องชอบ ธรรม แสงหาความดี ปัจจัยตั้ง สันติภูมิโก คิดเอง รู้เอง มันเป็นเองโดยข้อเท็จจริง ไม่มีใครใส่ ร้าย ไม่มีใครจับผิด ไม่มีใครเพ่งโทษ ถ้าเพ่งโทษมันอยู่ข้างนอก มันไม่เป็นธรรม

ความเป็นธรรม สันติภูมิโก รู้แจ้งเห็นจริงโดยความเป็นจริง รู้แจ้งเห็นจริงโดยตนเอง แล้ว ไปเฝ้าพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอกใช่ๆ

แต่ถ้าโมเมคิดเองเออเองว่าใช่

พระพุทธเจ้าบอก นู่น เข้าไปป่าช้าก่อน นู่น ไม่ต้องเข้ามา ใ้พระอรหันต์โกหกไม่ต้องเข้า มา ไปไกลๆ ออกไปห่างๆ ไปตรวจสอบตัวเองให้ชัดเจนก่อน

วันพระๆ พระที่เป็นผู้ปกติสุขจะมีความสุข ความสงบ ความร่มเย็น ไม่สร้างผล กระทบกระเทือนกับบุคคลคนอื่น ปาดหน้าปาดหลัง เบรคข้างหน้าให้เขาชนตูดอย่างนี้ มันเป็น ปกติสุขหรือ รถไปบนถนนทั้งติดขัดทั้งมีปัญหาก็เพราะใ้พวกปาดหน้าปาดหลังเบรคให้ชน นั่น ละมันทำลายข้อวัตรปฏิบัติ มันเป็นปกติสุขได้อย่างไร มันเป็นไปไม่ได้

คิดให้ได้ คิดให้เป็น อย่าสร้างความเดือดร้อนให้กับบุคคลคนอื่น เอวัง